

РЕШЕНИЕ

№ 36599

гр. София, 06.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 24.10.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Младен Семов

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **7957** по описа за **2025** година докладвано от съдия Младен Семов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по жалба на Агенция „Пътна инфраструктура“ (АПИ) при Министерство на регионалното развитие и благоустройство (МРРБ), представлявана от председателя на Управителния съвет (УС) на АПИ, чрез пълномощник юрк. Д. Д., срещу Решение № 2139 от 11.06.2025 г., постановено по АНД № 20241110212470 по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение (НО), 133-ти състав на СРС, с което е отменен Електронен фиш (ЕФ) за налагане на имуществена санкция с № [ЕГН], издаден от Агенция "Пътна Инфраструктура", с който „ВАН И КАР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2 500 (две хиляди и петстотин) лева на основание чл. 187а, ал. 1 и ал. 2, т. 2, във вр. с чл.179, ал. 3б от Закон за движение по пътищата (ЗДвП) за извършено нарушение на чл. 139, ал. 5 и ал. 7, във вр. чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

В касационната жалба се твърди неправилно приложение на закона, обосноваващо отмяната на оспорвания акт и потвърждаване на ЕФ. Изложено е становище, че нормата на чл. 189ж от ЗДвП, следва да се тълкува систематично, като се имат предвид и останалите текстове на с.з, в които се съдържа регламентация на начина, по който следва да бъдат установявани и санкционирани нарушенията свързани с незаплащане на пътни такси. На следващо място се твърди, че процесният ЕФ е издаден въз основа на разпоредбата на чл. 189ж от ЗДвП, която предвижда възможност при нарушение по чл. 179, ал. 3, ал. 3а, ал. 3б и 3в от с.з., установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, в който от своя страна имплицитно се съдържа

възможността за издаване на ЕФ. Въз основа на подробно изложените в жалбата съображения се мотивира извод, че не е налице законова пречка санкцията за процесното нарушение да бъде наложена с електронен фиш.

Ответникът - „ВАН И КАР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], изразява становище/представен писмен отговор вх. № 257716 от 28.07.2025 г. и молба от 22.10.2025 г./ за неоснователност на касационната жалба и в подкрепа на оспорваното съдебно решение. Претендира адвокатско възнаграждение, с приложен договор за правна защита и съдействие с № 127 от 25.07.2025 г.

Софийска градска прокуратура се представлява от прокурор К., който дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, XIII касационен състав като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

За да постанови обжалваното решение, СРС е установил релевантните за случая факти, въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства, при което е приел за установена следната фактическа обстановка:

На 16.08.2021 г. в 16:12 часа, стационарна контролна точка № 10182, представляваща автоматично устройство за записване на пътния трафик от електронната система за събиране на пътни такси по чл. 10, ал. 1 от Закона за пътищата (ЗП), намиращо се по път А-6, км. 50+427, е установено нарушение, с товарен автомобил-влекач марка „МАН ТГА 01“, с регистрационен номер СВ 0606 КС, с технически допустима максимална маса 18 000кг., брой оси 2, екологична категория ЕВРО 4, в състав с ремарке с общ брой оси 5 и обща допустима максимална маса на състава 40 000 в Столична община, за движение по път А-6 км. 50+427, с посока намаляващ километър, включен в обхвата на платената пътна мрежа, като за ППС нямало данни да е била заплатена дължимата пътна такса по чл. 10, ал. 1 от ЗДвП.

Във връзка с горното на дружество „ВАН И КАР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] като собственик на автомобила е издаден и процесния електронен фиш № [ЕГН] от АПИ за налагане на имуществена санкция в размер на 2 500 лева за извършено нарушение на чл. 139, ал. 5 и ал. 7, вр. чл. 102, ал. 2 от ЗДвП.

От правна страна съдът е приел, че Електронният фиш е издаден при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при издаване на процесния електронен фиш, доколкото в разпоредбата на чл.189ж, ал. 1 ЗДвП, в редакцията ѝ - релевантната за процесния случай, не е предвидена възможност да се издава такъв, при констатиране на нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. Въззивният съд е изложил извод, че от нормата на чл. 189ж, ал. 1 от 1 ЗДвП, електронен фиш може да се издава единствено в хипотезата на установено административно нарушение по чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и при хипотезата на чл. 179, ал. 3б от ЗДвП. СРС е приел, че е налице непълнота на административното обвинение - липса на пълно и точно описание на нарушението - размера на неплатената пътна такса, категорията на пътя. На последно място в мотивите си въззивният съд е посочил, че правото на защита на санкционираното лице е нарушено и поради факта, че в ЕФ не се твърди да е извършено нарушение на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП, но въпреки това санкционната разпоредба е посочена. При гореизложеното въззивният съд отменил електронния фиш като незаконосъобразен.

Касационната инстанция намира постановеното решение за валидно, допустимо и правилно.

Спорът по делото се свежда до това, правилно ли е приложението на материалния закон от страна на административнонаказващия орган.

Отговорността на дружеството „ВАН И КАР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК] е ангажирана за нарушение на разпоредбата чл. 102, ал. 2, във вр. чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, който предвижда наказание за собственик на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от Закона за пътищата, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл.10, ал.1, т.2 от Закона за пътищата.

Според разпоредбата на чл.139, ал. 5 от ЗДвП движението на пътни превозни средства по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, се извършва след изпълнение на съответните задължения, свързани с установяване размера и заплащане на пътните такси по чл.10, ал.1 от Закона за пътищата. А в нормата на ал. 7, чл. 139 от с.з е въведено, че водачът на пътно превозно средство от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП е длъжен преди движение по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, да закупи маршрутна карта за участъците от платената пътна мрежа, които ще ползва, или да изпълни съответните задължения за установяване на изминатото разстояние и заплащане на дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, освен когато тези задължения са изпълнени от трето лице.

По силата на разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП - за преминаване по платената пътна мрежа се въвежда смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства и такси на база време и на база изминато разстояние: такса за изминато разстояние - ТОЛ такса за пътни превозни средства по чл. 10б, ал. 3; заплащането на ТОЛ таксата дава право на едно пътно превозно средство да измине разстояние между две точки от съответния път или пътен участък, като изминатото разстояние се изчислява въз основа на сбора на отделните тол сегменти, в които съответното пътно превозно средство е навлязло, а дължимите такси се определят въз основа на сбора на изчислените за съответните тол сегменти такси; таксата за изминато разстояние се определя в зависимост от техническите характеристики на пътя или пътния участък, от изминатото разстояние, от категорията на пътното превозно средство, броя на осите и от екологичните му характеристики и се определя за всеки отделен път или пътен участък.

От своя страна, чл. 102, ал. 2 от ЗДвП предвижда, че собственикът е длъжен да не допуска движението на ППС по път, включен в обхвата на платената пътна мрежа, ако за ППС не са изпълнени задълженията във връзка с установяване на размера и заплащане на съответната такса по чл. 10, ал. 1 от ЗП, според категорията на ППС.

Санкция за собственик на ППС от категорията по чл. 10б, ал. 3 от ЗП, за което изцяло или частично не е заплатена дължимата такса по чл. 10, ал. 1, т. 2 от ЗП е регламентирана в чл. 179 ал. 3б от ЗДвП, а в ал. 2 на същата разпоредба е посочено, че когато собственик на ППС е юридическо лице, се налага имуществена санкция по т. 3 от същата алинея в размер на 2 500 лв., каквато санкция е наложена и в процесния случай.

Съгласно чл. 39, ал. 4 от ЗАНН, за случаи на административни нарушения, установени и заснети с техническо средство или система в отсъствие на контролен орган и нарушител, когато това е предвидено в закон, овластените контролни органи могат да налагат глоби в размер над необжалваемия минимум по ал. 2, за което се издава ЕФ.

Касационната инстанция приема, че за да бъде издаден ЕФ за процесното нарушение по чл.179, ал. 3б от ЗДвП, това трябва да е предвидено в закон.

Правилно в мотиви си въззивния съд е приел, че законодателят е предвидил в разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП възможност за издаване на електронен фиш само за нарушения на чл. 179, ал. 3 от ЗДвП, но не и за нарушения по чл. 179, ал. 3б ЗДвП, поради което издаденият електронен

фиш за ангажиране отговорността на нарушителя за извършеното от него административно нарушение следва да бъде отменен само на това основание. Новата редакция на разпоредбата на чл. 189ж, ал. 1 от ЗДвП, с която е допълнено, че „При нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, установено и заснето от електронната система по чл. 167а, ал. 3, може да се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба или имуществена санкция в размер, определен за съответното нарушение“ е влязла в сила от 13.02.2024 г., ДВ бр. 13 от 2024 г., което означава, че не съществува възможност за издаването на електронен фиш за това нарушение при липса на изрична норма за това към момента на съставянето му, а именно 16.08.2021 г.

В продължение на горното, съгласно разпоредбата на чл.189е, ал. 1 и ал. 2 от ЗДвП, актовете за установяване на административни нарушения по чл. 179, ал. 3 - 3в се съставят от длъжностните лица на службите за контрол по чл. 165, чл. 167, ал. 3 - 3б и чл. 167а съобразно тяхната компетентност (ал. 1), като при установяване на нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б, преди съставяне на акт за установяване на административно нарушение, контролните органи уведомяват нарушителя за възможността да заплати таксата по чл. 10, ал. 2 от Закона за пътищата. Когато актът за установяване на нарушението се съставя в отсъствие на нарушителя, възможността за заплащане на тази такса се предоставя с връчването на акта (ал. 2). Разпоредбата постановява, че за административни нарушения по чл. 179, ал.3- 3в се съставят актове за административни нарушения, както и компетентността на органите, които ги съставят. Следвало за процесното нарушение на дружеството е следвало да бъде съставен АУАН, последван от издаване на НП.

Също така следва да бъде отбелязано, че възможност за съставяне на ЕФ е недопустимо да се извлече и от разпоредбата на чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП, в която е уредено изграждането и поддържането от АПИ на информационна система, в която се издават и съхраняват докладите по ал. 3 и електронните фишове за нарушения по чл. 179, ал. 3 – 3в. Липсата на изрична законова разпоредба, предвиждаща възможност за съставяне на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3б от ЗДвП изключва възможността за съставяне на ЕФ за този вид административни нарушения. Като е издал процесния ЕФ, административнонаказващият орган е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, затова отменящото го решение на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила.

За пълнота настоящата касационна инстанция следва да се посочи, че с Решение на съда от 21.11.2024 г. по дело С-61/2023 г. СЕС е приел, че чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури, трябва да се тълкува в смисъл, че посоченото в него изискване за съразмерност не допуска система от наказания, която предвижда налагане на глоба или имуществена санкция с фиксиран размер за всички нарушения на правилата относно задължението за предварително заплащане на таксата за ползване на пътната инфраструктура, независимо от характера и тежестта им, включително когато тази система предвижда възможност за освобождаване от административнонаказателната отговорност чрез заплащане на "компенсаторна такса" с фиксиран размер.

Санкционната разпоредба на чл. 187а, ал. 2, т. 2 във вр. с чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, предвиждаща административно наказание "Имуществена санкция"/ „глоба“ в абсолютен размер от 1 800 лева, а в т. 3 на същата разпоредба „глоба“ в абсолютен размер от 2 500 лева, което противоречи на съдържащото се в чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета относно таксуването на превозни средства за използване на пътни инфраструктури изискване за съразмерност на предвидените наказания, доколкото от страна на законодателя не е оставена възможност наказанието да бъде индивидуализирано, в частност като се отчитат характерът и тежестта на нарушението и всички други обстоятелства, които имат отношение към

обществената опасност на деянието - напр. категорията на управляваното ППС, изминатото разстояние, за което не е заплатена тол такса и други подобни. От данните по делото липсват доказателства, дори и твърдения, позволяващи да се извърши преценка за подобна диференциация, респ. упражнен контрол за съразмерност, който да бъде съдебно проверен.

При съобразяване със задължителното тълкуване на съюзното законодателство, дадено с Решение от 21.11.2024 г. по дело C-61/2023 г. на СЕС и при липса на данни по преписката в посоченият смисъл, се налага изводът, че оспореният пред СРС електронен фиш е издаден в противоречие с принципа за съразмерност на наказанията, въведен с чл. 9а от Директива 1999/62/ЕО на Европейския парламент и на Съвета.

За пълнота следва да бъде отбелязано и че касационната инстанция споделя мотивите на въззивния съд за нарушаване правото на защита на санкционираното лице, тъй като в електронния фиш е посочена санкционната разпоредба на чл. 179, ал. 3б, вр. чл. 187а, ал. 1 и ал. 2, т. 2 от ЗДвП като в ал. 2, т. 2 на същата норма предвижда, че тя се налага на осн. чл. 179, ал. 3а в размер от 1800 лв., въпреки че в електронния фиш не се твърди за извършено от касаторът нарушение на разпоредбата на чл. 179, ал. 3а от ЗДвП.

Във връзка с горното, следва да се приеме, че обжалваното решение е постановено в съответствие с материалния закон и не са налице касационни основания за неговата отмяна по чл. 348, ал. 1, т.1, т. 2 и т. 3 от НПК.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във вр. чл. 63д, ал. 1, предл. 2-ро от ЗАНН, ответникът има право на разноски. Правото е своевременно упражнено, като преди приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им - чл. 81 от ГПК, във вр. чл. 144 от АПК. Доказаните разноски са в размер на 720.00 лева - заплатено адвокатско възнаграждение, които съдът приема, че не са прекомерни.

Поради това и на основание чл. 221, ал.2, предл. 1, вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XIII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 2139 от 11.06.2025 г., постановено по АНД № 20241110212470 по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133-ти състав.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“ с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица] да заплати на „ВАН И КАР“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], съдебни разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 720.00 (седемстотин и двадесет) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: